

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 426-ҳадис

وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَوْ أَبِي سَعِيدٍ الْحُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - شَلَّتِ الرَّاوِي، وَلَا يَضُرُّ الشَّلَّتُ فِي عَيْنِ الصَّحَّابِيِّ؛ لَأَكُلُّهُمْ عُدُولٌ - قَالَ: لَمَّا كَانَ يَوْمُ غَزْوَةِ تَبُوكَ، أَصَابَ النَّاسَ مُجَاعَةً، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ لَوْ أَذِنْتَ لَنَا فَتَحَرَّنَا تَوَاضِعَنَا، فَأَكْنَا وَادَّهَنَا؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «افْعُلُوا» فَجَاءَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ إِنْ فَعَلْتَ قَلَّ الظَّهْرُ، وَلَكِنْ ادْعُهُمْ بِفَضْلِ أَزْوَادِهِمْ، ثُمَّ ادْعُ اللَّهَ لَهُمْ عَلَيْهَا بِالْبَكَةِ لَعَلَّ اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ فِي ذَلِكَ الْبَكَةِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَعَمْ» فَدَعَا بِنِطْعٍ فَبَسَطَهُ، ثُمَّ دَعَا بِفَضْلِ أَزْوَادِهِمْ، فَجَعَلَ الرَّجُلُ يَجْيِءُ بِكَفِّ دُرَّةٍ وَيَجْيِئُ الرَّجُلُ بِكَفِّ تَمْرٍ، وَيَجْيِئُ الْآخَرُ بِكِسْرَةٍ حَتَّى اجْتَمَعَ عَلَى النِّطْعِ مِنْ ذَلِكَ شَيْءٌ يَسِيرٌ، فَدَعَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْبَكَةِ، ثُمَّ قَالَ: «خُذُوا فِي أُوْعِيَتِكُمْ»، فَأَخْذُوا فِي أُوْعِيَتِهِمْ حَتَّى مَا تَكُونُوا فِي الْعَسْكَرِ وَعَاءً إِلَّا مَلَؤُوهُ، وَأَكْلُوا حَتَّى شَبِيعُوا وَفَضَلَ فَضْلَةً، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَشْهُدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ، لَا يَلْفَقُ اللَّهُ بِهِمَا عَبْدٌ غَيْرُ شَاكِ، فَيُحْجَبَ عَنِ الْجَنَّةِ» رَوَاهُ مُسْلِمٌ [27/45].

Абу Хурайра розияллоху анху ёки Абу Саид ал-Худрий розияллоху анхудан ривоят қилинади:

(Ровий шак қилди. Лекин саҳобалар наздидаги шакнинг зарари йўқ. Чунки уларнинг барчалари одилдир.)

«Табук ғазотида одамлар оч қолиб кетишиди. «Эй Аллоҳнинг Расули, изн берсангиз, сувчи туяларимизни сўйиб еб, ёғини ғамлаб олсак», дейишди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Майли», дедилар. Шу пайт Умар келиб, «Эй Аллоҳнинг Расули, агар бунга рухсат берсангиз, улов камайиб кетади. Қолган егуликни опкелтириб, барака тилаб, Аллоҳга дуо қилинг, шояд, Аллоҳ барака берса», деди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Хўп», дедилар ва бир чарм тўшама опкелтириб, ёздилар. Сўнгра қолган

егуликларни опкелтирдилар. Бирор бир ҳовуч жўхори, бошқа киши бир ҳовуч хурмо, яна бошқаси бир бурда қотган нон олиб келди. Ҳалиги тўшамада шулардан иборат озгина егулик тўпланди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унга барака тилааб дуо қилдилар. Кейин: «Идишларингизга солинглар», дедилар. Улар идишларига солишиди, ҳатто қўшинда тўлмаган бирорта идиш қолмади. Тўйгунча ейишди, озгина ортиб ҳам қолди. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Гувоҳлик бераманки, Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ ва мен Аллоҳнинг Расулиман. Банда Аллоҳга мана шу икки нарсага шак қилмаган ҳолда йўлиқса, жаннатдан тўсилмайди», дедилар».

Ином Муслим ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

